

Matúš Koudela, 19 rokov, Bytča

U obra

Ocitol sa v hustom tmavom lese. Snažil sa škriabať vpred, ale nemohol. Nohy sa mu celý čas zabárali do mäkkého podkladu a husté konáre ho dusili. Zdalo sa mu, že pozná cestu, ale stále sa len strácal. Vždy, keď natiahol krk, aby sa poobzeral, videl len les. Plochý les, ktorý sa rozliehal dookola ako nejaká púšť.

Zrazu do zeme pred ním udrel hrom takou silou, že sa zrútil na chrbát. Keď sa pozviechal, uvidel pred sebou obrovský prst. Z podlahy pred ním vyrástla strašná noha ako skala a vytvorila neprekonateľnú prekážku.

Vtedy si uvedomil, že nie je v lese. Sedel uprostred chlpatého koberca v obrovej obývačke. Ku každej zo štyroch stien miestnosti by putoval celý deň. Deň bez jedla a vody, pričom v ohromnom priestore sa prechádzal sám obor.

Sen sa však zmenil. Zrazu stál oproti stene a priamo pred sebou videl dieru veľkosti človeka. Bez premýšľania vošiel dnu. Cítil, ako mu bije srdce. Žeby našiel cestu z otroctva? Len čo sa jeho oči prispôbili tme, vykročil prašnou chodbou.

Snažil sa nevnímať, že všade cíti myšacinu. Sústredil sa len na cestu. Napriek tomu zašiel do slepých chodieb, kde našiel obhryzené káble. Vydesilo ho to, ale odmietal sa vzdáť. Potkýnal sa tmou, až napokon stretol živú bytosť.

V prvej chvíli si myslel, že je to myš. Liezlo to po štyroch a vydávalo mrmlavé zvuky. Keď pozrel lepšie uvedomil si, že stojí pred veľkým Beethovenom.

Majster bol oblečený v myšacom kožuchu. Rukami si zakrýval ústa – obhrýzal akési omrvinky. Očami pritom behal sem a ta a triasol sa na celom tele. Povedal: „F.“

„Prosím?“

Ale Beethoven bol ako hluchý. Len opakoval: „F. F. F...“

A vtedy klavirista zahral F. Zaznelo tak falošne, že sa prebral. Hneď znovu získal kontrolu nad klaviatúrou.

Obor, jeho jediný poslucháč, sa však vrtel. Krútil hlavou a napokon zvolal: „Hlasnejšie! Hlasnejšie!“

Klavirista to skúsil.

„No tak! Ešte hlasnejšie!“

„Prosím nekričte tak! Ved' ohluchnem!“

„Čože?“ Obor sa škrabal na hlave. „Nepočujem. Vôbec nepočujem.“

Vzdychol a začal trieskať do kláves. Ohluchnem, vravel si. Ešte chvíľu a ohluchnem. Ruky ho z hlasného hrania boleli, akoby mu mali odpadnúť. Úkosom pozrel na obra, ktorý ležal na pohovke veľkej ani futbalový štadión. Usmieval sa. Teraz hrám ako chce, domyslel si úbohý hudobník.

Ale toto nie je hudba! Hučím ako siréna a melódia sa celkom stráca v lese basov. Takýto spôsobujem hluk! Najradšej by kričal, ale nechcel prebrať obra, ktorý práve zadriemal.

Celý sa triasol. Cítil ako mu drevenejú prsty a slabne telo. Dlho to takto nevydržím, vrel si. Začal sa nahlas modliť, hoci nikdy predtým v Boha neveril. „Prosím ťa Bože, zachráň ma. Viem, že som bol pyšný a bažil som po sláve. Ligotal som sa v zdobených salónoch a jedine potlesk ma mohol potešiť. Povedz však! Povedz Bože, či si úbohý človek zaslúži takýto osud? Radšej by som bol bezrukým na invalidnom dôchodku!“ Aby dokázal, že to myslí vážne, prestal hrať a dlane obrátil k stropu, ktorý mu nahradil nebo.

Ale obor sa hneď prebral. „Čo je to?“ spýtal sa. „Prečo stícho!“

„Skončila sa.“

„Čože?“

„Pieseň sa skončila!“

„Tak ďalšiu! Pokojne zahrá nejakú dlhšiu.“

Klavír sa znovu rozohral. Melódia znela ťahavo, sprievod bol pomalý. Nástroj akoby plakal. Už o chvíľu si obor sadol s vážnou tvárou a po líkach mu tiekli slzy. Klavirista sa o to nezaujímal. Už mu klipkali oči a zúfalo sa potreboval napíť. Ani sa nepozeral na klaviatúru, len hral tu pravou, tam ľavou rukou. Apaticky hral, čo mu prišlo pod prsty. O kvalitu diela sa nestaral.

Obor znovu zaspal a tentokrát začal píliť ako motorový čln. Klavirista hneď zdvihol ruky. Toto je priveľa! Tie ťrkavé a sŕkavé, fufnavé zvuky ukradli hudbe všetok vzduch. V takomto prostredí by nehral ani študentský orchester! Keby mal aspoň úctu k tomu, čo robím! Sklamane si prezeral ruky a počítal pľuzgieri. To je z tých basov, vraví si.

Všimne si, že obor sa ešte neprebral. Zachrápal ako po dobrom obede. Klavirista sa postavil a povystieral si nohy. Chvíľu premýšľal, potom hneď bežal k okraju veľkej komody. Čo keby som ušiel? Čo ak mi túto príležitosť zoslal Boh? Pozrel sa dolu a zatočila sa mu hlava. Mohol by si spraviť lano zo strún na klavíri. A potom? Spomenul si na svoj sen. Nebudem to riskovať, rozhodol sa.

Už pri pomyslení na taký útek, triasol sa ako osika. Čo ak by sa ten tvor zobudil? Už toľkokrát videl ako drví ľudí medzi palcom a ukazovákom. Občas ich z dlhej chvíle dusil v zaváraninových fľašiach a mŕtvych splachoval do záchodu. Poslušne si sadol naspäť ku klavíru. „Toto nesmie byť môj osud.“

Opäť sa pustil hrať. Chvíľu trieskal ako predtým, ale veľmi rýchlo sa stíšil. Obor predsa spí – mohol by som hrať pre vlastnú radosť. A to aj spravil. Precvičil si prsty v šepkanom prelúdiu. Tvár mu pritom nabrala zdravšiu farbu a na krátky okamih sa aj usmial.

Potom však uzrel dvojicu obrovských očí ako ho pozorujú celkom zblízka. „Skutočne dobrý,“ povedal obor. „Ako dobre, že som ho uniesol, chichi. Aj Hildebrande sa bude páčiť, chichichi. Všetci zajtra ho uvidia.“

Fúkol a prúd vzduchu zhodil úbohého hudobníka zo stoličky. Schmatol ho a celkom schoval v kľetke z buclatých prstov. „Už je čas ísť domov,“ povedal a na sekundu sa zdalo, že chce svojho klaviristu pohľadiť po hlave. Rozmyslel si to so slovami: „Je na to príliš cenný. Už sa

mi stalo niekoľko nehôd. Chichi. Ale už! Hajde, hajde.“ Vložil ho do zásuvky a opatrne ju zatvoril.

Klavirista na chvíľu celkom oslepol. Potkýnal sa po izbietke, až kým nedopadol do postele. Zrazu akoby čosi vybuchlo! Zakryl si oči, aby unikol prenikavej žiare. Napriek tomu sa však dostala pod viečka a začali mu tiecť slzy. Zaboril si hlavu hlboko do vankúša, ale svetlu utiecť nedokázal. Pokúšal sa aspoň zaspať, no podarilo sa mu to až tri hodiny – keď tie hlúpe LED pásy zhasli.

Celú noc sa mykal a prehadzoval na posteli. Sníval sa mu ten istý sen ako cez deň. V jaskyni v stene však nestretol Beethovena, ale samého seba. Vyletel z postele celý prestrašený a už nezaspal.

Ráno ho obor vytiahol a hoci videl, že hlava mu kycká zo strany na stranu, posadil ho ku klavíru. Klavirista skoro spadol zo stoličky, ale pozviechal sa. Keď už začínal hrať, všimol si tieň, ktorý naňho dopadal. Pozrel sa hore a uvidel kyticu veľkú ako katedrálu. Hneď vypoľ hruď a usmial sa. Tak predsa mi prejavuje úctu! Chcel zahrať niečo špeciálnu, ale zrazu počul hrubý ženský hlas: „Kedy už začne!“

V obrovom kresle sedela obrovitá žena v kvietkovaných šatách a cerila zuby.

„Trpezlivosť. Trpezlivosť!“ volal obor.

Začal hrať. Celý čas pritom ohíňal peru a snažil sa nevšímať si svoje okolie. Odohrám, vrael si, ale nič viac nespravím. Len odohrám! Toľké poníženie. Tešil sa na chvíľu, keď bude späť v zásuvke.

„Hrá nádherne!“ zaburácala obryňa. Hneď sa dala tlieškať do rytmu.

Och panebože! Klavirista obrátil oči k stropu. „Ticho,“ prosím, zašepkal. Neprestával však hrať, lebo strach mu to nedovolil. Čo je to za osud? Pýtal sa samého seba. Prečo tak kruto riadi môj život.

Obor zrazu od radosti dupol a zasmial sa tak nahlas, že v klavíri čosi zadunelo. Klavirista stlačil hluché F a vzápätí prestal. Položil si ruky na stehná. Bez struny hrať nebude!

„Asi mu je zle,“ povedal obor ustarostene. Zdvihol ho a dlho sa naňho pozeral. „Radšej ho vrátim na miesto.“

Ale Obryňa zvéskla: „Počkaj! Daj mi ho na chvíľu! Chcem si ho podržať!“

Pustil jej ho do dlane. „Opatrne,“ upozornil ju.

„Aký je mäkký!“ postískala ho. „A aký krehký!“

„Čo robíš!“ vykrikoval obor. „Nestískaj ho! Preboha len ho nestískaj!“ Vytrhol zmätenej obryni svojho klaviristu. Ležal mu na dlani, štuchoľ doňho a potom ešte raz. Úbožiak sa nehýbal. „Vidíš čo si urobila? Och, ty nešikovná!“ Pobozkal ju. „Prinesieš mi nového.“ Zasmial sa a mŕtveho klaviristu šmaril rovno do koša.